

PHẦN VII

Hơn một tuần trôi qua, Nhật Phi phải suy nghĩ biết bao nhiêu là chuyện. Anh chưa đủ can đảm để nói rõ với Xuân Linh. Anh sợ cô bé sẽ khổ, sẽ ảnh hưởng đến việc học.

Hôm nay, anh cố gắng dồn hết can đảm đến nhà Xuân Linh. Nói chuyện ở nhà thấy không tiện. Hai người vào một quán nước. Ngồi đối diện nhau. Xuân Linh vui vẻ:

- Quán này đẹp quá anh Phi há? Anh Phi có hay đến đây không?

- À! Anh cũng mới đến đây lần đầu thôi.

Xuân Linh nói một cách vô tư:

- Ước gì có một người cùng em thường xuyên đến đây thì tốt quá.

Hơi giật mình trước câu nói của Xuân Linh nhưng Nhật Phi cũng cố gắng bình tĩnh. Hơn ai hết, Nhật Phi hiểu câu nói của Xuân Linh là đang nói đến mình. Nhật Phi cố làm tỉnh:

- Cần gì phải ước? Chỉ tại Xuân Linh quá kén chọn đó thôi.

Xuân Linh chu môi:

- Em có kén chọn ai đâu chứ? Tại chưa đúng đối tượng thôi. Người mình yêu thì không yêu mình còn người mình không yêu thì lại hay đeo đuổi. Đời đúng là khó hiểu thật.

Nhật Phi không nói gì cả. Anh đang suy nghĩ những gì Xuân Linh đang nói.

- Phải nói sao với Xuân Linh đây? Nói thẳng ra thì không được làm vậy sẽ tổn thương cô bé lắm. Phải làm sao đây

Thấy Nhật Phi cứ ngồi im mà không nói, nên Xuân Linh lo lắng:

- Anh Phi, anh có nghe em nói gì không vậy?

Nhật Phi giật mình, anh bối rối:

- Ừ, đương nhiên là có nghe rồi, em nói là em đang yêu một người có phải không?

Xuân Linh buồn giọng:

- Phải, em đang yêu một người nhưng mà người ấy.

- Ôi! Quả là một cảnh tình tứ ở một nơi lãng mạn, trữ tình như vậy mà chỉ có hai người, một nam một nữ đúng là tình thật.

Nhật Phi giật thót người. Khi nghe Mẫn Nhu nói những câu đó, anh lấp bắp:

- Mẫn Nhu, sao em lại ở đây?

Mẫn Nhu kênh mặt:

- Hừ! Không ở đây thì làm sao chứng kiến được cảnh tượng đẹp như vậy.

Xuân Linh nhăn trán khó hiểu:

- Chị ấy là ai vậy anh Phi?

Mẫn Nhu cười nửa miệng:

- “Anh Phi” nghe ngọt đến phát sốt. Hai người đã thân nhau đến mức độ đó à.

Xuân Linh nhăn nhó:

- Chị là ai mà nói chuyện kỳ vậy?

- Cô không biết tôi thật sao? Thôi được để tôi giới thiệu. Tôi là bạn gái của người mà cô đang tình tứ đó.

Xuân Linh thấy như trời đất đang sụp đổ dưới chân mình. Mây đen như đang kéo đến làm tối cả buổi chiều hoàng hôn. Xuân Linh lấp bắp:

- Là... bạn... gái... sao?

Mẫn Nhu cười khẩy:

- Bộ anh ấy không nói cho cô biết sao?

- À! mà tôi quen mất đâu có ai khờ đến nổi ngồi với cô này mà bảo là mình đang yêu cô kia bao giờ.

Nhật Phi nãy giờ đứng như trời trồng. Giờ anh mới lên tiếng:

- Hai người nghe anh nói được không?

Mẫn Nhu tự nhiên ngồi xuống ghế, giọng cao ngạo:

- Muốn nói gì anh cứ nói đi, đâu có ai cấm anh nói đâu. Với lại tôi cũng đang muốn nghe anh giải thích chuyện này sao đây?

Nhìn Mẫn Nhu với thái độ kên kiệu. Nhật Phi cảm thấy khó chịu lắm nhưng anh vẫn bình tĩnh giải quyết chuyện:

- Mẫn Nhu, em đã hiểu lầm rồi, anh và xuân Linh chỉ là bạn bè thôi. Em đừng nói những lời khó nghe như vậy.

- Hừ! Tôi nói lãng mạn mà khó nghe sao.

- Anh nói là bạn bè. Bạn bè mà hết đưa nhau vào siêu thị vui vẻ lại đưa nhau đến những chỗ như vậy sao hả? Anh còn nói là không có gì?

- Con nít nó nghe nó còn không tin huống gì là tôi.

- Anh nói thật mà em không tin. Anh chịu vậy.

Mẫn Nhu nổi nóng:

- Vậy là anh thừa nhận.

Xuân Linh ngắt lời:

- Thôi đi, hai người đừng nói nữa.

- Quay qua Mẫn Nhu. Xuân Linh cố cứng rắn:

- Chị nên nghe lời anh Phi nói. Tôi và anh ấy chỉ là bạn bè thôi, không như chị nghĩ đâu.

- Cô nói nghe hay quá, bộ cô nói vậy là tôi tin sao. Cô tưởng tôi ngây thơ vậy à?

Xuân Linh cố nuốt đắng vào lòng. Cô nói với Nhật Phi:

- Em đã nói rõ với chị ấy giùm anh rồi.

- Tin hay không là tùy chị ấy. Chuyện này của hai người, thì hai người cứ ở lại giải quyết với nhau. Em xin phép về trước.

- Xuân Linh, anh xin lỗi.

- Anh không cần xin lỗi, thôi em về.

Xuân Linh đi rồi Mẫn Nhu lại khơi chuyện:

- Sao không đuổi theo mà còn đứng đây?

- Bộ anh không sợ con bé đó giận sao?

Nhật Phi hơi gắt gỏng:

- Em đừng vậy có được không? Chuyện chẳng có gì mà em làm rối lên.

Mẫn Nhu giận đỏ mặt:

- Anh đang trách tôi đó à? Anh trách tôi làm cô bạn gái của anh bỏ về à? Hay anh trách tôi làm hỏng cảnh tình tứ của anh.

- Mẫn Nhu, em có im đi không. Càng nói càng hồ đồ, gì mà tình tứ, gì mà bạn gái. Em đúng là...

- Là sao? Tôi là vậy đó. Anh hối hận rồi à? Vậy thì chia tay đi.

Nhật Phi nhìn thẳng Mẫn Nhu, anh hét:

- Mẫn Nhu, em có biết mình đang nói gì không? Chuyện chia tay đối với em nhẹ nhàng vậy sao?

- Phải, vậy thì sao?

Nhật Phi giận sôi gan, nhưng anh cố kềm nén. Đây là nơi công cộng, với lại Mẫn Nhu cũng vì yêu anh nên mới giận dữ vậy thôi. Anh nhẹ giọng:

- Thôi chúng ta về đi. Nên nhớ sau này không được nói đến chuyện chia tay nữa.

- Hừ! Cớ gì tôi phải về với anh, và tôi vẫn cứ nói lời chia tay đấy thì sao?

- Em muốn vậy thật à?

Mẫn Nhu hơi giật mình. Cô nghĩ bụng:

- Anh ấy định chia tay thật sao? Tại sao lại không năn nỉ mình chứ? Hừm, đã vậy thì tôi cho anh de luôn.

Nghĩ vậy nên cô nói cứng:

- Đúng vậy!

Nhật Phi lại nhẹ giọng:

- Anh nghĩ em nên suy nghĩ lại cho kỹ chuyện này đi. Em đang giận nên mới vậy thôi. Anh không chấp nhận chuyện chia tay đâu.

Mẫn Nhu thở phào?

- “Hết hồn. Vậy mà anh làm tôi cứ tưởng...”

Mẫn Nhu cười nửa miệng:

- Chuyện này không phải anh Không muốn hay không chấp nhận được đâu.

- Vì vậy nên anh mới bảo là em hãy suy nghĩ lại. Còn bây giờ chúng ta về. Em đến đây bằng gì vậy?

- Mặc tôi, anh cứ về trước đi.

Nhật Phi không kèm chế nữa. Anh bực bội:

- Vậy anh về trước đây.

Nhật Phi đi rồi. Mẫn Nhu ngồi thừ ra trong quán:

- Hừm! Con nhỏ đó đừng hòng vượt qua được Mẫn Nhu này.

Nhật Phi cho xe lao thẳng về phía trước. Đầu óc anh muốn rối tung lên. Lẽ ra hôm nay anh định nói rõ với Xuân Linh nhưng lại bị Mẫn Nhu phá vỡ kế hoạch lại còn làm rối beng lên.

- Tại sao Mẫn Nhu lại cố chấp như vậy chứ? Giải thích mấy cũng không nghe. Còn Xuân Linh nữa. Tội nghiệp cô bé chắc là bây giờ cô ấy đang buồn lắm. Mình đúng là người có tội. Bây giờ mình có nên đến nhà Xuân Linh không? Chắc là bây giờ cô bé đang khóc. Thôi thì để hôm khác mình sẽ đến vậy.

Nằm úp mặt xuống giường Xuân Linh khóc nức nở. Cô khóc như chưa từng được khóc:

- Tại sao lại vậy? Ông trời ơi! ông nói đi con phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tình yêu đối với con ngăn ngại vậy sao chứ? Tình yêu đối với con thậm đến rồi thậm đi vậy sao?

- Anh Phi ơi! Sao anh không nói rõ ngay từ đầu chứ? Bây giờ tình cảm của em dành cho anh đã lên đến mức không thể xa anh rồi. Em phải làm sao đây?

Xuân Linh lại khóc, khóc cho vui đi nỗi sầu. Bây giờ cô không biết chia sẻ cùng ai nữa. Chẳng lẽ tâm sự với mẹ. Bác sĩ dặn là bà không được suy nghĩ nữa. Còn cha thì càng không thể.

Vì vậy mà Xuân Linh chỉ còn biết khóc. Khóc đến mỗi mồn thiếp đi mà cô cũng không hay biết.

Thấy con gái bước vào nhà mà mặt mày nhăn nhó, nên bà Tú lo lắng:

- Có chuyện gì mà trông con lạ vậy Nhu?
- Đâu có chuyện gì đâu mẹ, chỉ tại con quá mệt thôi.
- Con đã dùng cơm chưa vậy?
- Dạ rồi. Con xin phép lên phòng nghỉ.
- Vậy con cứ đi lên lầu nghỉ ngơi đi. Ngày mai còn đi làm.

Mẫu Nhu mệt mỏi:

- Vậy con lên lầu đây.

Ngồi nhìn mình trong gương Mẫu Nhu tự nói một mình:

- Hừ! Con bé đó có gì hơn mình chứ? Nhật Phi, anh dám qua mặt tôi. Anh dám quen với con nhỏ đó. Rồi đây hai người hãy đợi đó mà xem. Tôi không dễ yên đâu.

Buổi tối ông Thái Nguyên, bà Xuân và cả Xuân Linh nữa, đang trò chuyện thật vui vẻ, ông Nguyên và bà Xuân cứ nói hết chuyện này rồi lại chuyện khác. Xuân Linh thì ngồi im lặng vô hồn. Thấy cử chỉ đó của con gái, ông Nguyên nghĩ bụng:

- Chắc là thằng Phi đã nói chuyện với con bé rồi đây. Tội nghiệp con bé thật. Tại sao trên đời này lại có nhiều sự trùng hợp vậy chứ, tại sao hai chị em nó lại yêu chỉ có một người? Nhưng nói cho đến cùng thì lỗi này cũng một phần do mình. Vì một phút chốc nông nổi mà ông đã làm khổ bà Xuân giờ lại làm khổ thêm Xuân Linh nữa.

Bà Xuân cũng thấy con mình hôm nay lạ. Mọi khi hễ có ông Thái Nguyên về là nó cứ lú lo suốt. Hôm nay tại sao lại vậy chứ? Bà nhìn cô lo lắng hỏi:

- Linh, sao nãy giờ con không nói gì hết vậy? Con mệt à?

Đang miên man suy nghĩ nên bà Xuân hỏi, Xuân Linh cũng chẳng nghe. Bà Xuân lại hỏi:

- Làm gì mà con như người mất hồn vậy Linh?

Thoáng giật mình, Xuân Linh khỏa lấp:

- Dạ, đâu có gì đâu mẹ. Tại con thấy hơi mệt thôi mà.

Bà Xuân gật gù, rồi bà lại tươi cười:

- Hôm qua con đi chơi với thằng Phi có vui không Linh?

Bị chạm trúng nổi đầu. Xuân Linh cố nén nổi đầu. Cô lấp bắp:

- Dạ... vui.

Bà Xuân nhìn con gái yêu thương:

- Vậy thì tốt rồi. Thằng Phi nó là đứa tốt. Con mà quen được nó mẹ cũng thấy yên tâm.

- Trời ơi! Con không bao giờ có được anh ấy đâu. Mẹ đâu biết rằng anh ấy đã có bạn gái rồi. Chị ấy vừa xinh đẹp lại rất uy quyền. Con gái mẹ thua hẳn người ta.

Xuân Linh chỉ tự nói với mình vậy thôi. Chứ làm sao mà cô dám nói với mẹ mình.

Ông Thái Nguyên hiểu tâm trạng con gái. Ông nói một câu đầy ý nghĩa:

- Em cứ nói vậy làm con nó khó xử. Chuyện đó hãy để nó tìm hiểu rồi nó quyết định. Biết đâu thằng Phi nó không như con nghĩ. Sao con không nghĩ là nó đã có bạn gái rồi.

- Cha, cha hiểu con quá! Con cảm ơn cha.

Bà Xuân thở dài:

- Anh nói vậy cũng có lý. Trước giờ, mình chỉ biết nó thôi chứ về gia đình nó mình đâu biết gì. Sao tôi lại quên mất chuyện thằng Phi nó có thể đã có bạn gái chứ?

- Em nghĩ vậy là đúng. Chuyện gì cũng vậy phải tìm hiểu rõ ràng. Thăng Phi tuy là tốt nhưng mình cũng phải có chừng mực với nó.

- Nhưng em thấy mến nó lắm, trông nó thật thà lại tốt.

Ông Thái Nguyên nghiêm nghị:

- Nhưng không có nghĩa là nó yêu con Linh đâu.

Xuân Linh nãy giờ cố nén để nước mắt khỏi rơi. Giờ cô mới lên tiếng:

- Cha mẹ cứ trò chuyện tiếp đi ạ, con xin phép về phòng. Con thấy hơi mệt.

Ông Thái Nguyên nhìn con gái. Lòng ông cũng nhói đau:

- Con mệt thì cứ đi nghỉ đi. Ngày mai còn đi học nữa.

- Vậy con xin phép.

Xuân Linh đóng sầm cửa lại. Mặc cho bao nhiêu nước mắt tuôn trào ra. Giờ đây cô chỉ còn biết khóc, khóc mới vơi đi nỗi sầu.

Buổi trưa, Xuân Linh cùng hai cô bạn Phương Mai và Nhã Như dẫn nhau vào shop thời trang nổi tiếng, Phương Mai và Nhã Như mê đắm những chiếc váy moden. Riêng Xuân Linh cô cứ như người mất hồn. Hỏi cái gì cô cũng chỉ gật đầu cho có lệ. Nhã Như cảm thấy bức bối trước thái độ của Xuân Linh. Cô hét nhỏ:

- Hôm nay mi sao vậy Linh? Làm gì mà như người mất hồn vậy?

Phương Mai cũng nói:

- Phải đó, hôm nay mi cứ như đang thất tình, mi có biết không Linh?

Xuân Linh làm nhảm:

- Thất tình, phải ta đang thất tình mà.

Phương Mai quạu quọ:

- Mi làm thảm cái gì vậy Linh? Ta bắt đầu thấy bức lên rồi đó.

Nhã Như lay tay bạn:

- Có gì thì mi cứ tâm sự với tụi ta đi. Mi đừng vậy ta lo lắm.

Xuân Linh như tỉnh táo hơn trước câu nói chân tình của bạn, cô gượng cười:

- Ta đâu có gì đâu mà hai mi quạu dữ vậy. Ta chỉ thấy hơi mệt thôi mà.

Nhã Như hờn dỗi:

- Mi không xem hai ta là bạn phải không? Mi không chịu tâm sự với ta. Cứ để trong lòng hoài. Vậy mà bảo là bạn thân.

Xuân Linh phân bua:

- Mi đừng vậy mà, ta có gì đâu mà tâm sự chứ? Ta đã nói rồi ta chỉ hơi mệt thôi.

Phương Mai liếc mắt:

- Thôi đi Nhi ơi! Nó đã không muốn nói thì mi cũng đừng ép buộc làm gì, vốn dĩ nó đâu xem ta với mi là bạn.

Xuân Linh nhăn nhó:

- Hai mi đừng nghĩ vậy mà, tội ta lắm. Thật tình là không có gì đâu. Hai mi đừng giận ta mà. Ta...

- Cô kia! Xuân Linh đang nói thì có tiếng ai nói lớn. Làm cả ba phải quay lại. Xuân Linh hơi giật mình khi thấy người vừa gọi to đó không ai khác hơn là Mẫn Nhu. Cô vờ như không thấy Mẫn Nhu. Quay trở lại cô nói cùng hai cô bạn:

- Chúng ta lại đặng kia chọn áo đi. Lúc nãy ta thấy có cái áo đẹp lắm.

Phương Mai vỗ tay:

- Vậy thì nhanh lên, vậy mà nãy giờ mi không chịu nói.

- Giờ ta nói cũng đâu có muộn:

Ba cô định bước đi thì lại có tiếng cô gái quát lên:

- Cô kia! Định lánh mặt sao? Không dám gặp tôi à?

Xuân Linh làm như không nghe, cô nhắm mắt đi tiếp cùng hai cô bạn.

Mẫn Nhu hét lớn hơn:

- Cô kia! Có đứng lại không? Hay cô muốn tôi nói lớn với mọi người chuyện xấu của cô.

Xuân Linh không thể nhịn được nữa, cô quay lại giọng rung lên:

- Nè! Chị kia! Vừa thôi nhé, tôi đã nhịn chị từ nãy đến giờ, chị cũng phải tôn trọng tôi một chút chứ.

Mẫn Nhu cười khẩy:

- Tôn trọng cô à. Thật nực cười một người như cô mà bảo tôi phải tôn trọng, cô có quá đáng không đấy.

Xuân Linh giận đến tím môi:

- Chị...

Nãy giờ đứng nghe hai người đối thoại, Phương Mai và Nhã Như chẳng hiểu gì cả. Nhã Như quan tâm bạn:

- Có chuyện gì vậy Linh? Chị ta nói gì mà ta chẳng hiểu gì hết!

Mẫn Nhu khoanh tay trước ngực giống như đàn chị:

- Làm sao mà cô hiểu được chỉ có cô ấy mới biết chuyện gì thôi.

Phương Mai cũng nóng ruột:

- Chị ta nói gì vậy Linh? Sao mi cứ đứng im hoài vậy? Nói gì đi chứ.

Mẫn Nhu kênh kiệu:

- Nói được gì chứ khi mà cô ta giành lấy người yêu của tôi, cô bạn của hai cô không tầm thường đâu. Hai cô chơi chung cũng coi chừng đấy không khéo bạn trai của hai cô cũng mất vào tay ả đấy.

Phương Mai giận dữ:

- Chị kia! Chị nói chuyện cho đàng hoàng nhé. Bạn tôi không phải để chị nhục mạ vậy đâu?

Mẫn Nhu khinh khỉnh:

- Làm sao mà tôi có thể nói chuyện đàng hoàng với một con nhỏ không đàng hoàng như nó chứ?

Nhã Như nóng mũi. Cô cũng không vừa:

- Chị là ai mà lại xúc phạm bạn tôi như vậy? Chị có tin là chúng tôi gọi bảo vệ bắt chị không? Con gái gì mà hung dữ quá trời. Ai mà quen được bà chắc khổ dài dài.

Mẫn Nhu giận đỏ cả mặt:

- Con kia, mày vừa nói gì? Mày dám...

- Thôi đi, cho tôi xin đi, tôi mệt mỏi lắm rồi.

Xuân Linh nãy giờ giận đến lịm đi giờ cô mới lên tiếng. Nhã Như bất bình:

- Có tụi ta ở đây mi đừng có sợ ả ta. ả ta chẳng dám làm gì mi đâu.

Mẫn Nhu vỗ tay thành một tràng dài:

- Hay thật, các cô làm ta phát sốt lên rồi nè! Các cô định làm gì ta nào?

Xuân Linh ngán lệ:

- Thôi đi các người cho tôi xin đi có được không? Phương Mai, Nhã Như chúng ta về đi. Đừng tranh cãi nữa.

Mẫn Nhu cười đắc ý:

- Sao, sợ rồi à? Ta báo cho mà biết nhé cô không làm lại ta đâu. Đừng có mà mơ mộng đến Phi đấy!

Phương Mai nóng nảy:

- A! Thì ra nãy giờ chị ta đang nói về tên Nhật Phi. Hấn có gì hay ho chứ? Tối ngày chỉ biết đeo theo Xuân Linh. Nè! Nếu chị có bản lĩnh thì hãy giữ anh ấy đi.

Mẫn Nhu giận tái mặt:

- Cô... giỏi lắm! Hãy đợi đó.

Nói xong, Mẫn Nhu nện gót giày bước đi. Xuân Linh chao đảo, cô cảm thấy choáng rồi ngã quy Phương Mai hết hoảng:

- Linh, mi sao vậy? Tỉnh lại đi.

Nhã Như cũng mếu máo:

- Sao lại như vậy. Mau! Mau đưa nó đến bệnh viện.

Mọi người xúm lại vây quanh XuânLinh, lát sau cô được đưa đến phòng cấp cứu của bệnh viện.

Phuong Mai và Nhã Như rối rắm hai cô cứ đi tới đi lui. Lát sau, Nhã Như đưa ra ý kiến:

- Hay bây giờ ta và mi gọi điện cho anh Phi biết có được không?

Phuong Mai cũng tán thành:

- Được đó! Nhưng mà ta và mi có biết số điện thoại của anh đâu mà gọi.

- Thì ta và mi cứ tìm trong túi xách nó xem sao. Biết đâu có thì sao?

- Vậy thì nhanh lên!

Tại bệnh viện.

Xuân Linh dần dần mở mắt ra. Cô thấy đầu mình nặng trĩu. Trước mắt cô giờ là hình ảnh Nhật Phi. Cứ ngỡ mình hoa mắt, nên Xuân Linh lắc đầu để xua đi, nhưng hình ảnh ấy vẫn còn, mà lại lên tiếng nữa chứ.

- Em tỉnh rồi hả Linh? Em làm anh lo quá!

Xuân Linh yếu đuối. Giọng cô thật nhỏ:

- Là anh thật sao Nhật Phi? Em không bị hoa mắt đấy chứ?

- Là anh đây, anh bằng xương bằng thịt chứ không phải hoa mắt đâu.

- Sao anh lại ở đây?

Nhật Phi tươi cười:

- Do hai cô bạn của em báo tin.

Như nhớ ra chuyện lúc trưa. Xuân Linh chột đời giọng:

- Anh nên về đi, anh đừng đến tìm tôi nữa. Tôi không muốn gặp rắc rối đâu.

Nhật Phi chau mày:

- Em làm sao vậy Xuân Linh? Sao em lại thay đổi nhanh như vậy?

Xuân Linh rơi hai hàng lệ:

- Tôi có gì mà thay đổi chứ? Tính tôi trước giờ là vậy đó.

Nhật Phi nắm lấy bàn tay Xuân Linh. Lòng anh tự nhiên dâng lên cảm xúc lạ. Xuân Linh cũng vậy, mặc dù đang giận nhưng cô cũng không đủ sức để rút tay mình lại. Cô nói bằng hơi thở yếu đuối:

- Anh buông tôi ra mau!

- Xuân Linh! Em nghe anh nói đi. Anh đã biết chuyện gì đã xảy ra rồi. Anh sẽ cố giải quyết cho thỏa đáng. Em đừng buồn anh nữa có được không?

Xuân Linh nghe chua chát:

- Anh cứ đi giải thích với chị ấy đi. Còn tôi, tôi không là gì của anh cả. Anh cứ mặc tôi.

Nhật Phi hỏi một câu nửa đùa nửa thật:

- Chẳng phải em đã yêu anh sao? Sao giờ em lại nói là không là gì của anh?

Xuân Linh nghe buồn giận anh ghê lắm, cô nói một cách cứng rắn:

- Phải, tôi đã yêu anh. Nhưng vì lúc đó tôi không hề biết anh đã có chị ta. Giờ đây, tôi cảm thấy mệt mỏi lắm. Anh hãy về dỗ dành chị ấy đi.

Những câu nói của Xuân Linh cứ làm tim Nhật Phi nhói lên. Anh làm một việc mà chính anh cũng không kèm chế được.

Nhật Phi hôn lên trán của Xuân Linh, kể tai cô, anh nói thật nhỏ:

- Anh yêu em.

Xuân Linh dâng lên bao niềm cảm xúc. Cô quên đi mình đang giận anh, Cô như chìm trong không gian mê đắm, hạnh phúc. “Nụ hôn đầu đời là đây sao?” Xuân Linh tự nghĩ như thế. Rồi cô chợt buồn, lo lắng:

- Anh làm vậy, còn chị ấy thì sao? Em không muốn mình là kẻ thứ ba đâu.

Nhật Phi nhìn cô yêu thương:

- Bây giờ anh cũng chưa biết nữa nhưng anh sẽ làm cho người anh yêu được hạnh phúc.

- Vậy giữa em và chị ấy, anh sẽ chọn ai?

Trông Nhật Phi bây giờ thật thiếu nảo. Thật khó xử với anh. Một bên anh gắng công đeo đuổi, một bên thật dạ yêu anh. Giá như trước đây ông Thái Nguyên đừng nói với anh chuyện Xuân Linh yêu anh. Thì anh đâu cứ mãi nghĩ về cô rồi yêu cô lúc nào cũng không hay biết.

Thấy người mình yêu cứ mãi suy tư. Xuân Linh cũng một phần nào đoán được. Cô cố nuốt nghẹn ngào:

- Anh cứ quay lại với chị ấy đi. Em sẽ không trách anh đâu. Em sẽ xem đây là một giấc mơ, một kỷ niệm, kỷ niệm đẹp của riêng hai đứa mình, riêng em...

- Không, nếu vậy sẽ rất bất công với em. Hơn nữa... hơn nữa bây giờ anh cũng đã yêu em rồi.

- Đừng vậy mà anh. Nếu anh làm vậy sẽ cô lỗi với chị Nhu nhiều lắm. Và em cũng không muốn mình là kẻ thứ ba phá tan hạnh phúc của người khác.

Nhật Phi nghiêm nghị:

- Em không được nghĩ như vậy nữa nghe chưa. Em phải để cho anh thời gian để suy nghĩ. Anh không muốn làm khổ ai cả. Nhất là em, em đã có rất nhiều thiếu thốn rồi.

Xuân Linh tròn mắt:

- Anh Phi, anh nói gì vậy? Em đã có nhiều thiếu thốn gì chứ? Anh nói gì mà em chẳng hiểu.

Thoáng giật mình, Nhật Phi khỏa lấp:

- À, ý anh là, em đã có nhiều thiếu thốn trong tình cảm nên anh không muốn làm em khổ thêm. Em có hiểu không?

- Anh đừng nghĩ vậy. Em không hề thiếu thốn gì cả? Ngược lại, em thấy rất hạnh phúc vì mình đã yêu không nhầm người. Mặc dù người đó đã...

Nhật Phi nhìn Xuân Linh đau xót. Lỗi này có phải do anh không? Nếu không vì yêu anh Xuân Linh có khổ như vậy không? Nhật Phi lắc đầu để xua đi bao phiền muộn trong anh.

Ngồi với Xuân Linh được một lát thì ông Thái Nguyên, bà Xuân và cả hai cô bạn thân của Xuân Linh cùng bước vào. Bà Xuân hỏi hả?

- Con sao rồi Linh? Tại sao lại bệnh như vậy?

Nhật Phi trấn an bà Xuân:

- Bác đừng quá lo lắng, Xuân Linh chỉ bị ngất vì lo học quá sức thôi. Bác đừng kích động mạnh.

Phương Mai cũng nói:

- Dạ đúng rồi đó bác. Hôm nay tụi con bận thi nhiều lắm, chắc vì vậy mà Linh nó đuối sức thôi.

Ông Thái Nguyên nhìn Nhật Phi như dò hỏi. Những lời Nhật Phi và Phương Mai nói chỉ có thể qua mặt được bà Xuân, chứ làm gì lừa được ông Thái Nguyên. Nhìn Nhật Phi ông lên tiếng:

- Phi nè! Bác cháu mình ra ngoài đi, bác có chuyện muốn nói với con.

Nhật Phi cũng một phần nào đoán được ý ông Thái Nguyên, nên anh theo ông ra ngoài.

Trên băng ghế đá của sân bệnh viện. Nhật Phi cùng ông Thái Nguyên đang trò chuyện. Giọng ông Thái Nguyên như nghiêm nghị:

- Con cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra với Xuân Linh vậy?

Nhật Phi thành thật:

- Là Mẫn Nhu làm đó bác, cô ấy gặp Xuân Linh ở shop thời trang rồi dùng đủ mọi từ ngữ để nhục mạ Xuân Linh. Nên Linh mới.

Ông Thái Nguyên giận dữ:

- Là con Nhu sao? Nhưng sao nó lại biết chuyện này?

Nhật Phi từ tốn:

- Mẫn Nhu gặp con yà Xuân Linh ở quán nước. Hôm đó, con định nói rõ với Xuân Linh nhưng chưa kịp nói thì Mẫn Nhu đã làm rùm lên. Làm cho Xuân Linh hết hoảng.

Ngưng một lát, Nhật Phi lại nói tiếp:

- Điều con không ngờ là hôm nay Mẫn Nhu lại làm như vậy.

Ông Thái Nguyên ôm đầu đau khổ:

- Trời ơi! Chúng đều là con ta. Ta phải biết làm sao để trọn nghĩa đây. Hay bây giờ ta sẽ nói cho hai đứa biết. Biết đâu, đến lúc đó tụi nó biết chúng là chị em với nhau thì mọi chuyện sẽ ổn hơn.

Nhật Phi hốt hoảng:

- Bác ơi! Bác đừng làm vậy. Nếu như bác làm vậy thì người khổ vẫn là Xuân Linh.

Ông Thái Nguyên như không hiểu. Ông nhăn trán hỏi Nhật Phi:

- Sao lại vậy chứ?

Nhật Phi chậm rãi:

- Con nghĩ trên đời này chẳng ai chịu nổi cảnh mẹ mình là...

Ông Thái Nguyên cắt ngang lời Nhật Phi:

- Bác hiểu ý con rồi. Vậy theo con ta phải làm gì bây giờ chứ. Thấy con Linh như vậy ta chịu không nổi. Còn con Nhu cũng vậy. Xét đến cùng thì nó cũng tội lắm. Vì yêu con nên nó mới như vậy.

- Con hiểu. Bây giờ con cũng rồi lắm. Không biết phải làm sao để giải quyết cho vẹn tình vẹn nghĩa.

Hai người đàn ông cứ ngồi đó suy nghĩ. Họ thật sự đang rối rắm lắm. Chẳng lẽ diễn cảnh của năm xưa lại trở về với hai đứa con ông Nguyên sao?

- “Không, ta không để chuyện đó xảy ra đâu”.

Buổi chiều, Nhật Phi đến công ty Thái Nguyên, anh đến thì mọi người đã về hết. Đẩy cửa bước vào thấy Mẫn Nhu không có trong phòng. Nhật Phi định bước ra thì:

- Anh đến đây làm gì?

Nhật Phi nhìn Mẫn Nhu, anh chau mày:

- Em chưa về thì tốt. Anh có chuyện muốn nói với em. Mẫn Nhu kên kiệu:

- Sao? Con nhỏ đó méc với anh rồi à? Anh định làm gì tôi đây?

- Không có ai méc anh cả. Nếu em không nghe người ta nói sao, chuyện xấu thì đồn xa.

- Ý anh là sao?

- Có chuyện gì thì em cứ việc nói với anh. Em đừng làm như vậy với Xuân Linh nữa. Anh không thích đâu.

Mẫn Nhu hất mặt:

- Ai cần anh thích chứ. Chuyện tôi muốn thì tôi cứ làm.

Nhật Phi giận dữ:

- Em quá đáng lắm, Em thay đổi nhiều hơn sự tưởng tượng của anh.

Mẫn Nhu không vừa:

- Tính tôi trước giờ vậy đó. Tôi đâu cần anh quan tâm.

- E,...

- Sao, anh thấy chán tôi rồi chứ gì? Nói cho anh biết tôi cũng không ham gì mấy chuyện đó với con nhỏ đáng ghét đó đâu. Tôi chỉ dằn mặt nó cho bỏ ghét thôi.

Nhật Phi nhìn Mẫn Nhu. Anh lắc đầu thất vọng:

- Cùng là phận gái với nhau tại sao em lại quá đáng với cô ấy như vậy? Với lại trong chuyện này cô ấy chẳng có tội gì cả.

- Không có tội, cướp người yêu của người khác mà bảo là không có tội à? Anh hơi thiên vị đối với con nhỏ đó rồi. Anh nên nhớ tôi mới là người yêu của anh.

- Chuyện đó em khỏi nói, anh biết rồi. Và anh cũng nói cho em biết, anh không hề thích mẫu người nhỏ nhen ích kỷ vậy đâu.

Mẫn Nhu giận dữ:

- Tôi làm vậy là vì ai. Vì bản thân tôi chắc. Nếu không quá yêu anh, tôi có trở nên như vậy không?

Nhật Phi hơi khựng trước câu nói của Mẫn Nhu. Cô nói đúng vì quá yêu anh nên cô mới trở nên như thế. Nhưng cô cũng đâu cần phải làm dữ như vậy. Nhục mạ Xuân Linh ở nơi công cộng. Suy nghĩ giây lát. Nhật Phi nhẹ giọng:

- Anh hiểu, anh hiểu mọi chuyện em làm là vì anh. Nhưng em phải nghe anh. Xuân Linh không có tội gì trong chuyện này cả. Một lần nữa anh nhắc lại. Em đừng làm phiền cô ấy nữa nếu muốn anh còn yêu và tôn trọng em.

Mẫn Nhu giận đỏ cả mặt:

- Anh vì con nhỏ đó mà nói với tôi như vậy sao? Anh có ý định muốn chia tay với tôi phải không? Được, nếu vậy thì sau này anh đừng trách tôi đó.

Nhật Phi nóng nảy:

- Sao em cố chấp vậy Nhu? Nói này giờ mà em vẫn vậy. Anh phải nói sao em mới hiểu đây?

Mẫn Nhu xoa tay:

- Anh không cần nói thêm lời nào nữa. Tôi đã hiểu rồi. Tôi nghĩ mình nên chia tay ở đây là vừa.

Nhật Phi đang giận nhưng anh cũng cố bình tĩnh:

- Một tiếng em cũng nói yêu anh hai tiếng em cũng nói yêu anh. Vậy mà vì một chuyện không đâu, em lại đòi chia tay. Em vô lý quá.

- Tôi là vậy đó. Tôi nói cho anh biết. Anh đừng có mơ tưởng viễn vông nữa. Trước giờ tôi chưa hề yêu anh. Tôi chỉ đùa với anh thôi. Giờ thì tôi muốn chia tay.

Nhật Phi nghe như có ai dùng một vật gì đó thật nhọn đâm vào tim mình. Anh nói mà chẳng thành câu:

- Em... đang nói gì vậy Nhu? Em có biết em đang nói một chuyện điên khùng không?

- Đầu óc tôi vẫn còn tỉnh táo chứ không có mất trí đâu.

V- ày nghĩa là em đem tình yêu của anh ra đùa giỡn à? Bấy lâu nay em xem anh là thằng hề à?

Mẫn Nhu nói mà không suy nghĩ:

- Phải, giờ anh đã biết rồi thì chúng ta chia tay đi.

Nhật Phi lắc đầu đau khổ:

- Anh không ngờ em lại là người như vậy?

Mẫn Nhu chua chát:

- Giờ biết cũng đâu có muộn.

- Không, anh không tin em đâu. Nếu không yêu anh thì tại sao em lại ghen chứ?

- Ghen! Tôi không phải tôi ghen mà là tôi ghét con nhỏ đó, tôi không muốn nó cặp với anh dù cho tôi có yêu anh hay không thì tôi cũng không cho nó thỏa mãn đâu.

- Cô thật là đáng sợ. Tôi đã làm cô, chào cô.

Nói xong, Nhật Phi đau xót bước đi. Tình yêu của anh đó sao? Kết quả là vậy đó sao? Anh chẳng cam tâm.

Mẫn Nhu ngồi phịch xuống ghế. Cô đau khổ:

- Chẳng lẽ tình đầu là tình chia li thật sao? Tôi không tin, tôi sẽ cố giành lại nó cho bằng được.

Mẫn Nhu để mặc cho nước mắt tuôn trào. Trước mặt Nhật Phi, cô đã thật cố gắng không cho nước mắt rơi. Cô làm ra vẻ cứng rắn để rồi giờ đây, cô ngồi khóc một mình.

Mẫn Nhu tức tử:

- Anh Phi ơi! Những gì em nói chỉ là lúc nóng giận thôi mà. Bao nhiêu tháng ngày quen nhau vậy mà anh không hiểu tính em sao. Anh không thấy tình yêu em dành cho anh sao? Anh Phi ơi! Chẳng lẽ vì con nhỏ đó mà anh... không, em nhất định phải có anh cho bằng được. Những gì mà Nhu này đã muốn thì phải có cho được. XuânLinh, mày hãy ở đó mà xem ta ra tay.

Quẹt nhanh hai dòng lệ. Mẫn Nhu với gương mặt đầy ác cảm. Không biết cô định làm gì với Xuân Linh đây. Không biết Xuân Linh có vượt qua nổi thử thách này không? Cô thật yếu đuối và hiền dịu.

Vậy mới nói khi yêu con người ta trở nên điên dại. Sẵn sàng làm bất cứ điều gì để giữ người mà mình yêu.

Xuân Linh chỉ nằm viện hai ngày thì đã xuất viện. Nhưng trông cô vẫn còn yếu lắm. Tuy không bệnh hoạn gì nhưng trông Xuân Linh tiều tụy lắm. Tội nghiệp, cô cứ mãi nghĩ đến chuyện cô và Nhật Phi và cả Mẫn Nhu nữa.

Chuyện này rồi sẽ ra sao đây? Anh Phi chắc là đang khó xử lắm đây. Hay là mình rút lui trước. Nhưng nếu vậy chắc là mình sẽ chịu không nổi.

- Xuân Linh!

Tiếng gọi của Nhật Phi làm cho Xuân Linh cắt ngang dòng suy nghĩ. Nhìn cô anh cố gượng cười:

- Anh lại đến đó à? Còn mua nhiều đồ nữa, anh thật là bày vẽ.

Nhật Phi nhẹ giọng:

- Chăm sóc người bệnh là phải như vậy đó. Mà đây là người bệnh đặc biệt nên anh phải tận tình hơn.

Xuân Linh chu môi:

- Cái gì mà người bệnh đặc biệt chứ? Hơn nữa em đã khỏi bệnh rồi chứ bộ.

- Ở đó mà hết bệnh, chỉ mới hai ngày thôi mà trông em hóc hác lắm.

Xuân Linh hoảng hốt ôm mặt:

- Hả, bộ em khó coi lắm hả? Anh có hù em không vậy hả?

Nhật Phi tủm tỉm cười thật tươi trước những cử chỉ và lời nói trẻ con của Xuân Linh.

Anh đùa giọng:

- Anh không có hù em đâu. Em mà cứ u buồn hoài như vậy thì em sẽ trở thành bà già đấy.

Xuân Linh chối quanh:

- Em làm gì mà u buồn chứ? Anh khéo nói thật.

Nhật Phi ngồi xuống chiếc xích đu cạnh Xuân Linh. Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, anh nói thật nhẹ:

- Em đừng giấu anh, anh hiểu mà, em đang lo lắng là anh sẽ chọn ai phải không?

Xuân Linh đấm nhẹ vào vai Nhật Phi, Cô đỏ mặt:

- Chuyện vậy mà anh cũng nghĩ ra được sao? Anh quá tự tin rồi đó nhé, ai mà để cho anh lựa chọn chứ?

- Vậy nói anh nghe, em đang buồn chuyện gì?

- Em có gì đâu, chỉ tại anh đoán mò thôi.

Nhật Phi nhìn Xuân Linh thật sâu:

- Đừng giấu anh. Anh biết mà, không có gì sao em lại như người mất hồn chứ! Anh đến mà em cũng không hay.

Xuân Linh vẫn chối:

- Anh đừng đùa với em nữa, em đã nói không có gì mà.

Hôn lên bàn tay của Xuân Linh, Nhật Phi nói thật nhỏ:

- Nói thật cho anh biết đi. Em đang buồn về chuyện của anh và em có phải không?

- Anh nói dai quá đi.

- Dai mà đúng.

Xuân Linh chợt đổi giọng:

- Anh đã tìm ra được hướng đi cho mình chưa? Anh cứ hãy làm theo những gì con tim mách bảo. Em đủ sức để có thể xa anh. Em mong anh hãy chọn đúng để sau này khỏi phải hối hận, yêu nhau không nhất thiết là phải bên nhau. Em sẽ rất hạnh phúc khi thấy anh hạnh phúc.

Nhật Phi xúc động:

- Em cao thượng lắm Xuân Linh. Tại sao em không phải là người anh quen trước chứ?

- Anh đừng nói vậy, khi đã yêu nhau thì phải biết hy sinh cho nhau.

Những lời nói của Xuân Linh làm cho Nhật phi xao xuyến con tim. Anh như tự nói với mình:

- “Cô ấy rộng lượng quá, là chị em nhưng sao tính tình lại khác nhau như vậy chứ? Mẫn Nhu thì lúc nào cũng nhăn nhó, khó khăn. Còn Xuân Linh thì ngược lại, cô ấy nhu mì hiền dịu lại cao cả. Biết khiêm nhường không đưa người ta vào chỗ khó xử”.

Nhìn Nhật Phi thật lâu, Xuân Linh lay tay anh:

- Anh làm gì mà ngây người ra vậy? Anh đang khó xử phải không?

Bị Xuân Linh làm đứt dòng suy nghĩ nên Nhật Phi nói thật êm:

- Em có muốn nghe sự lựa chọn của anh không?

Xuân Linh dẫu môi:

- Em nghe làm gì?

- Nghe để biết, biết là anh yêu em, yêu thật nhiều. Còn em?

- Em thì chẳng yêu anh.

- Em có nói thật lòng mình không đây?

- Đương nhiên là thật rồi.

Siết chặt Xuân Linh hơn, Nhật Phi nói thật nhỏ:

- Anh yêu em!

Xuân Linh nghe lòng mình lâng lâng khó tả. Vị ngọt đầu đời của thời con gái.

Nhật phi hôn nhẹ lên mái tóc bồng bênh của Xuân Linh:

- Sao em không nói gì hết vậy? Em có đồng ý làm người yêu của anh không?

Xuân Linh bĩu môi:

- Không có ai tỏ tình kiểu của anh vậy đâu. Gì mà trơ trụi vậy chứ?

Nhật Phi gãi gãi đầu:

- Anh cù lằn lấm phải không? Nói thật em đừng cười anh nha. Anh không biết lãng mạn như người ta đâu. Anh quê mùa lắm.

Xuân Linh bật cười thành tiếng trước cách nói thật tình của Nhật Phi, cô tự nhiên buồn nét mặt:

- Anh làm như vậy thì tội chị Nhu lắm, nếu vậy em sẽ trở thành tội nhân tiên cổ. Vậy là ác lắm đó.

Nhật Phi cũng chau mày:

- Nói thật cho em biết nhé. Anh và cô ấy vừa mới vừa cãi nhau dữ dội lắm. Nhờ đó mà anh có thể biết được người mà anh yêu là em.

- Chị ấy có cãi nhau với anh cũng do chị ấy quá yêu anh mới làm dữ với em, anh phải hiểu chuyện đó chứ.

Nhật Phi chỉ lắc đầu buồn bã:

- Em tưởng anh sắt đá vậy sao? Em nghĩ anh vô tình vậy sao, nói chia tay là chia tay. Anh không buồn sao chứ?

Xuân Linh tròn mắt:

- Vậy sao anh lại...

- Lại chia tay với Mẫn Nhu chứ gì?

- Đúng vậy!

Nhật Phi đượm buồn:

- Yêu nhau bao lâu nay vậy mà cô ấy bảo là chỉ đùa với tình cảm của anh thôi. Theo em, anh vui hay buồn khi nghe những lời lẽ vô tình đó.

Xuân Linh tròn mắt ngạc nhiên:

- Chị ấy nói vậy thật sao? Em không tin đâu.

- Em nghĩ anh bịa chuyện à?

- Ý em không phải vậy đâu. Em muốn nói là, chắc chị ấy giận quá nên nói vậy thôi!

- Anh cũng mong như vậy, nhưng tính cô ấy anh hiểu rõ mà. Những gì cô ấy đã không muốn thì khỏi nín kẻo làm gì cho uổng công.

- Em chỉ muốn anh suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định để sau này không làm cả ba đau khổ.

Nhật Phi lại ôm Xuân Linh vào lòng:

- Bộ em không muốn anh yêu em sao?

- Anh hỏi kỳ thật. Em yêu anh từ lúc anh còn chưa yêu em thì sao em lại không muốn được anh yêu chứ?

- Vậy sao em lại nói giúp Mẫn Nhu không vậy?

Xuân Linh từ tốn:

- Vậy là anh đã suy nghĩ chắc chắn rồi phải không? Anh không hối hận đó chứ?

Nhật Phi nhìn Xuân Linh tình tứ:

- Cô bé ơi! Đừng lo xa như thế có được không? Hãy lo làm người yêu của anh đi.

- Anh nói chuyện thật xạo.

Xuân Linh tựa đầu vào vai Nhật Phi, cô hạnh phúc:

- Em ước gì cứ mãi được bên anh như vậy.

- Rồi em sẽ được những gì mà mình mơ ước. Anh sẽ làm cho em được hạnh phúc. Em sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời này.

Xuân Linh nhắm nghiền mắt để tận hưởng cảm giác hạnh phúc, mà cô vẫn thường mơ có được nó.